

LES NOVES RELACIONS CATALUNYA / ESPANYA: L'ECONOMIA

Portugalització i Catalunya

POL ANTRÀS

Thomas Gresham va observar al segle XVI que quan en un mercat coexisteixen dues monedes, la moneda dolenta tendeix a expulsar de la circulació la bona. Un fenomen similar sembla descriure l'ús de l'anàlisi econòmica en els recents debats sobre les conseqüències econòmiques de la independència catalana. Els exercicis improvisats amb pressa i escassa reflexió semblen desbarcar una vegada i una altra les anàlisis serioses i acurades.

En una sèrie d'aparicions recents en diversos mitjans de comunicació, el professor José Vicente Rodríguez Mora ha anunciat a so de bombo i platerets que una acurada anàlisi conduïa a la conclusió inexorable que la independència catalana escanyaria els fluxos comercials de Catalunya i significaria "una pèrdua neta de benestar amb qualsevol hipòtesi raonable sobre l'estalvi fiscal que comportés la independència". El model econòmic subjacent en els seus càlculs prediu,

P. ANTRÀS, professor d'Economia a l'Universitat de Harvard

en concret, que el comerç català amb la resta d'Espanya cauria gairebé el 80%, mentre que el comerç català amb la resta del món només augmentaria un 10%. L'efecte net d'aquest col·lapse seria equivalent a una caiguda del 9% del PIB català, una xifra superior al dèficit fiscal català, que s'estima entre el 5,8% i 8,4% del PIB.

És plausible que el comerç entre Espanya i Catalunya es pugui

Quan la República Txeca i Eslovàquia es van separar, el comerç bilateral va caure només un 6,2% en cinc anys

deprimir fins a un 80% després de la independència? El professor Rodríguez Mora infereix aquesta xifra del volum de comerç bilateral entre Portugal i Espanya. Segons el seu parer, la independència de Catalunya comportaria una espècie de *portugalització* (potser similar a l'*espanyolització* anhelada pel ministre Wert) que subjugaria el comerç

bilateral entre una Catalunya independent i la resta d'Espanya a les mateixes friccions que avui dia redueixen el comerç entre Portugal i Espanya. Com ell mateix reconeix, el que té en ment és un procés a llarg termini, durant el qual els catalans deixarien gradualment de parlar i entendre el castellà, la distància cultural entre Catalunya i Espanya aniria augmentant a poc a poc, i, com a conseqüència, els vincles comercials entre productors d'una regió i l'altra s'anirien erosionant progressivament al llarg del temps.

Es pot debatre si les xifres que llança el model del professor Rodríguez Mora són exageradament elevades o no. Alguns argumentaran que la seva anàlisi no preveu l'efecte negatiu de possibles boicots a curt termini o fins i tot de l'exclusió d'una Catalunya independent de la Unió Europea. Aquesta anàlisi indica, tanmateix, que la resta d'Espanya patiria un cost significatiu de les exclusions esmentades, amb la qual cosa no queda clar que les amenaces que arriben de Madrid siguin creïbles.

Personalment, la predicció que els fluxos comercials entre

Catalunya i Espanya arribessin a disminuir un 80% com a conseqüència de la independència em sembla exagerada. D'una banda, no és gaire plausible que els vincles llaurats durant més de 500 anys d'història comuna es tornin irrelevants fins al punt d'equiparar la distància entre Catalunya i Espanya a la distància entre Portugal i Espanya. De l'altra, no hi ha evidència empírica convincent que assenyali que la desintegració política comporti una sistemàtica i severa desintegració comercial. Sovint s'esmenta el cas del divorci entre la Repúbli-

ca Txeca i Eslovàquia, però durant els cinc anys que van seguir la separació, la caiguda del volum de comerç bilateral entre aquests països va ser d'un mer 6,2% (i no del 75%, com alguns economistes afirmen). Finalment, un no pot obviar l'efecte que la independència tindria sobre la capacitat més gran del Govern català per fomentar el creixement del sector exterior català i l'atracció d'inversió directa estrangera mitjançant un control superior sobre el finançament i la regulació de les infraestructures.

COVB
COL·LEGI OFICIAL DE VETERINARIS DE BARCELONA

www.covb.cat

EL COL·LEGI OFICIAL DE VETERINARIS INFORMA ALS USUARIS DE SERVEIS VETERINARIS:

El COVB i la resta de l'organització col·legial reclamen a les autoritats competents tornar a l'aplicació d'un IVA reduït perquè aquests serveis són serveis sanitaris professionals. **L'atenció a la salut d'un animal no és un servei de luxe sinó un servei professional necessari per a la salut de l'animal i per a les persones que conviuen amb ell.**

Els animals de companyia compleixen una inestimable funció social, especialment entre persones grans i amb discapacitats, i s'ha demostrat que milloren la qualitat de vida de les persones amb les que conviuen. Una apujada a la factura veterinària per causa de

l'increment de l'IVA pot repercutir en una reducció de les visites al veterinari, amb això, afectar a la salut individual de la mascota i augmentar les possibilitats d'aparició de malalties que es poden transmetre a l'home, per la qual cosa és una qüestió que afecta la salut pública. Per últim, un altre efecte indesitjat i que preocupa al col·lectiu veterinari, és que pot créixer el nombre d'abandonaments d'animals.

Des del 1 de setembre, les clíniques de petits animals estan obligades a aplicar el 21% d'IVA a les factures en comptes del 8% vigent anteriorment (R.D. Ley 20/2012 del 8% al 21% i resolució D.G. de Tributos de 2 de agosto de 2012).

AGE FOTO STOCK / ARXIV

Deixant de banda aquestes consideracions una mica subjectives, el principal defecte de l'anàlisi del professor Rodríguez Mora és que, fins i tot atorgant-li el benefici del dubte i assumint que la seva estimació dels efectes a llarg termini sobre el comerç i el PIB català fos correcta, els càlculs que fa incorren en un gran error aritmètic. Com és ben sabut, és un disbarat comparar un cost (el 9% del PIB) que per pròpia admissió no es materialitzarà íntegrament fins a d'aquí a unes dècades o potser segles, amb un benefici (l'estalvi fiscal d'entre el 5,8%

i el 8,4% del PIB) que es consumirà de manera immediata després de la independència.

Per posar-ne un exemple, imaginem que la portugalització que descriu el professor Rodríguez Mora es completés d'aquí a 50 anys, i suposem que es produís a un ritme constant, amb reduccions graduals del PIB fins arribar al 9% d'aquí a 50 anys. Assumint una taxa de descompte modesta del 2%, la contracció comercial implicaria, en termes d'un canvi permanent equivalent, una caiguda del 5,8% (i no del 9%) del PIB, una xifra que coincideix amb les estimacions més moderades de la balança fiscal catalana. Per contrarestar l'efecte d'un possible estalvi fiscal de fins al 8,4%, la completa portugalització de Catalunya s'hauria de completar en tan sols 9 anys.

Estimar una única xifra que resumeixi el benefici (o cost) net de la independència catalana és un exercici summament complex i, segons la meua opinió, d'escassa utilitat. La nostra responsabilitat com a economistes és oferir un ampli espectre de projeccions sobre els costos i beneficis associats amb els diferents aspectes econòmics que es veurien afectats per la independència i deixar que siguin els ciutadans els que valorin els efectes dels diferents escenaris, de la manera que els sembli més raonable. Aquesta responsabilitat comporta una obligació important: que les xifres i estimacions que oferim als ciutadans puguin ser fàcilment comprensibles i comparables entre si. ●

Hollande rebaixa els plans sobre competitivitat

França descarta una rebaixa massiva de les càrregues socials

LUIS URÍA
París. Corresponsal

No hi haurà cap "xoc" de competitivitat a França. Allò del xoc no va decididament ni amb la personalitat ni la forma de governar de François Hollande, més procliu a buscar el consens i avançar per etapes que a sacsejar el país com va pretendre fer en el seu moment -ni que fos nominalment- el seu predecessor a l'Elisi, Nicolas Sarkozy.

En contra de les expectatives suscitades al món empresarial sobre l'adopció de mesures radicals per fomentar la competitivitat de l'economia francesa -alimentades setmanes enrere pel mateix Govern-, el president francès va tirar una galleda d'aigua freda divendres davant 3.000 empresaris, a qui va avançar que no han d'esperar grans canvis pel que fa a la reducció dels costos laborals.

"Jo desaconsello la idea d'un xoc, una cosa que tradueix més un efecte d'anunci que un efecte terapèutic -va argumentar Hollande-. En aquesta matèria no hi ha una fórmula màgica, no hi ha una resposta única". Amb tal afirmació, el president francès descartava d'una

manotada la idea d'una rebaixa massiva de les càrregues socials que assumeixen les empreses. Una idea que tanmateix havia encoratjat públicament el mateix Executiu i que constituirà una de les propostes centrals de l'informe sobre competitivitat que el proper 5 de novembre ha de lliurar l'expresident d'EADS, Louis Gallois, a petició del Govern.

Segons ha transcendit aquest

L'expresident d'EADS Louis Gallois proposa una descàrrega de 30.000 milions de les empreses

ta setmana, Gallois proposarà rebaixar en 30.000 milions d'euros les càrregues socials patronals i compensar aquesta pèrdua no a base de retallar la protecció social, sinó de recuperar els esmentats ingressos a través fonamentalment de l'augment de l'IVA i de l'anomenada Contribució Social Generalitzada (CSG), una mena d'impost sobre la renda bis que

s'aplica sobre els salaris i altres rendiments. La quantitat del "xoc" proposat per Gallois no és lluny de la que havia estudiat el Govern, que va arribar a xifrar-la en 40.000 milions d'euros.

Però al final no es farà. Prudent fins a l'extrem, Hollande no vol desencadenar un moviment de contestació social, estant com està ja la seva popularitat sota mínims -amb un nivell de confiança de només el 36% tot just sis mesos després de la seva elecció com a president-.

Però a més del càlcul polític, el president francès considera que la mesura pot ser econòmicament perversa. Segons el seu parer, l'augment de la pressió fiscal sobre el conjunt de la població i la consegüent minva del poder adquisitiu podria precipitar en l'immediat la recessió a França, el creixement econòmic de la qual ha reposat tradicionalment en el consum intern. D'altra banda, veu el risc que els avantatges econòmics obtinguts per les empreses puguin perdre's a mitjà termini per un augment de la pressió social per incrementar els salaris. ●

ACCIÓ SOLIDÀRIA CONTRA L'ATUR

IMPULSA EL MANIFEST

"PLA DE XOC CONTRA L'ATUR"

OBJECTIU:

- Sensibilitzar la societat per exigir a les administracions la necessitat de reduir l'atur a Espanya i Catalunya a la mitjana europea del 10%.

Propostes solidàries i de justícia:

- Creació de 500.000 noves empreses durant un període de tres a cinc anys.
- Realització d'un ambiciós pla d'inversions en sectors rendibles i creadors d'ocupació.
- Generació d'un finançament addicional de 50.000 milions €/any. S'hauria d'engegar una lluita sense treva contra el frau, suprimir els privilegis fiscals i establir una fiscalitat extraordinària i temporal en funció de la capacitat econòmica.
- Els recursos administrats amb gran transparència, serien transferits majoritàriament a un ens públic de cada Comunitat Autònoma. La seva gestió seria supervisada per la Societat Civil.

ADHERIU-VOS-HI!

ACCIÓ SOLIDÀRIA CONTRA L'ATUR

www.acciosolidaria.cat

C/ Riera Sant Miquel, 1 bis · 08006 Barcelona · Te.: 93 217 02 88

a/e: accio@pangea.org · Facebook.com/accio solidaria contra l'atur · Twitter: NOalAtur